

give det religiøse Grundlag for en af dens vigtigste Institutioner; det er ikke i Folketings eller nogetfømhelst Kirkesamfunds udelukkende Interesse, men det er i Statens Interesse, at jeg troer at burde holde paa den kirkelige Deel af Ægteskabet hos os, idetmindste en Tid endnu. Der kan komme den Tid, da vi have os til en anden Anskuelse, til en klarere og tydeligere Indsigt i det Kirkeliges og Borgerliges Væsen og Forhold, da kan Staten lade den falde og overlade den til Individernes egen Frihed, men jeg troer ikke, at vi endnu her i Danmark ere komne til et saa klart Indblik i de kirkelige Forhold, paa Grund af, at Kirken og Staten hidtil har været saa aldeles sammenslættede i hinanden, endog i de allervigtigste Ting, at Staten tør lade den kirkelige Vielses Nødvendighed være opgivet; men, ligesom jeg saaledes har det imod Minoritetens Forslag, at det træder Staten for nær, saaledes har jeg det imod Majoritetens, at det træder Dissenterne for nær (Hør!), og derom troer jeg at have yttret mig tilstrækkeligt iforgaars; det træder Dissenterne for nær, fordi det tvinger saadanne Samfund, af hvilke jeg iforgaars nævnte Dvakterne, til at underkaste sig den borgerlige Vielses Handling ogsaa da, naar Samfundet selv maatte ansee det for sin Livsopgave at værges sig imod den. — Naar det igaar er bleven anført som en Hoved-Indvending, at Staten ikke har Garantier nok i de Personer, jeg har opstillet som garantierende, f. Ex. Menighedsforstanderne i det Kirkesamfund, som ikke brugte ordinerede Geistlige, saa er det ikke mod mit Forslag, at man opponerer, men saa opponerer man imod Statens bestaaende Indretninger; thi det er jo Statens Sag at bestemme, hvilke Egenskaber Staten fordrer, at den Mand skal være i Besiddelse af, som den vil anerkjende for en Repræsentant for et hvilketfømhelst bestemt Troessamfund; det er overladt til Troessamfundet selv at udvalge sin Forstander, en Ret, som Staten respecterer; men det er overladt til Staten at confirmere Udnævnelser, den Ret for Staten maa Troessamfundet ogsaa respectere, og det gjør det ogsaa. Men det er ikke blot Dissenterne, som jeg troer at Udvalgets Fleertals Forslag træder for nær; jeg finder

ogsaa, at den træder Folketirken for nær. Der staaer i den 1ste Paragraph, „at Ægteskabet skal med fuld Gyldighed kunne indgaaes uden kirkelig Vielse“; naar man saaledes i den 1ste Paragraph, som konstituerer Principet i Loven, opstiller den almindelige Sætning, at Ægteskabet med fuld Gyldighed kan indgaaes for borgerlig Dyrighed, da er det en saa fuldkommen Opgivelse af det Kirkelige, og en saa fuldkommen Sammenblanding af det Kirkelige med det Borgerlige, at jeg ikke troer, at Folketirken kan og bør gaae ind derpaa. At man iøvrigt stiller Folketirken i denne Paragraph sammen med de anerkjendte Troessamfund, skal jeg nu her ikke videre yttre mig imod. Vel har jeg ikke overseet, at der staaer som et Slags Correctiv i den 6te Paragraph, at Dyrigheden skal sluttelig forkynde, at Ægteskabet mellem dem lovligen og med fuld borgerlig Gyldighed er indgaaet; men det er en aldeles underordnet Bestemmelse, der, naar det gjælder om en Lovfortolkning — og det var den, som den ærede Ordfører iforgaars med saa megen Skarpsindighed gif ind paa — ikke vil kunne modbevise hvad der staaer i den første Paragraph om Ægteskabets fulde og ubetingede Gyldighed. Den samme Sammenblanding af Kirke og Stat støde vi paa flere Steder i Lovforslaget; den træder frem, naar der i § 5 er fordret, at den borgerlige Guldbyrdselse af Ægteskabet, den borgerlige Indstiftelse af Ægteskabet, ikke maa skee med mindre Personerne frembringe Attester for at de have nydt Alterens Sacramente. Naar altsaa Lutheraner og Catholiker ville vies paa Raadhuset af den borgerlige Dyrighed, saa skulle de bringe Attester med sig om, at de iforveien have nydt Alterens Sacrament; er det ikke en Sammenblanding af det Kirkelige og Borgerlige, en Sammenblanding, som i flere Tilfælde vilde virke nedbrydende for begge. Thi dersom saaledes den catholske eller lutheriske Kirke opstiller den Sætning, at med dem, der ville indgaae borgerligt Ægteskab, vil den Intet have at bestille, dem erkjender den ikke for at høre blandt Sine, saa kunde jo hverken Brudgom eller Brud nyde Alterens Sacramente i den lutheriske eller catholske Kirke, fordi Kirken dog ikke vil eller kan uddele Sacramentet